

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת מקץ

ל' כסלו תשפ"ב 1105

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:21	4:05	4:14	4:00	הדלקת נרות
5:17	5:13	5:15	5:14	מוצאי שבת
5:53	5:51	5:53	5:52	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

ל. רבי דב אופנהיים, אב"ד דדרעזניק

ל. רבי משה יהודה פראנקו, הראשון לציון

א. רבי יאיר בכרך, מח"ס 'חוות יאיר'

ב. רבי הלל קגן

ג. רבי יעקב אבן צור מח"ס 'משפט וצדקה ביעקב'

ד. רבי אביגדור עזריאל, מח"ס 'זמרת הארץ'

ה. רבי אהרן סלוטקי, מזקני המקובלים בירושלים

ו. רבי חיים שאול דוויק הכהן, מח"ס 'איפה שלמה'

ז. רבי גרשון העניך מראדז'ין

ח. רבי בנימין מרדכי נבון, מח"ס 'בני בנימין'

ט. רבי יהושע הלוי הורביץ

י. רבי אברהם עלוש, אב"ד גאבס

יא. רבי ירחמיאל צבי יהודה רבינוביץ האדמו"ר מביאלה-פשיסחה

משפיר לחדוד

התנהגות יוסף לאחיו; לגרום לאחדות ולשלימות

"וירא יוסף איתם את בנימין ויאמר וגו' הבא את האנשים הביתה וטבוח טבח והכן כי איתי יאכלו האנשים בצהרים" (בראשית מג, טז)

אמרו על כך חז"ל (תנחומא נשא כח) אמר רבי יוחנן שבת היתה שנאמר (בראשית מג) "והכן", ואין והכן אלא שבת שנאמר (שמות טז, ה) "והיה ביום הששי והכינו". אמר לו הקב"ה (ליוסף) אתה שמרת את השבת עד שלא ניתנה, חייך שאני עושה שבן בנך יהיה מקריב בשבת, מנין, ממה שקראו בענין (במדבר ז, מח) "ביום השביעי נשיא לבני אפרים". וכן הוא במדרש רבה (במדבר רבה פ"ד י"ב, ב).

יוסף הזמין את האחים ביום שישי כדי שהם יאכלו איתו בסעודת שבת, ואכן כך מובאים הדברים בפירושו של הרבינו בחיי, בפירוש הרוקח, וכן גם מביא תוספות השלם, כי הסעודה התקיימה בשבת בצהרים. וכה כותב תוספות השלם: וטבוח טבח. בהמות רבות כמו טבחה טבחה פרע להם בית השחיטה לפניהם. "והכן" ערב שבת היה, "והיה ביום השישי והכינו" - כי איתי יאכלו האנשים בצהרים בשבת. "וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו" בגימטריא "בששי היה", "יאכלו האנשים בצהרים" בגימטריא "הן ביום השבת". כלומר, ההכנה היתה ביום שישי, ואילו עצם הסעודה עצמה התקיימה בשבת בצהרים.

והנה, כתב בספר 'אזניים לתורה', הכתוב אומר (בראשית מד, ג) "הבוקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם", וחז"ל דרשו על כך (פסחים ב, א) לעולם יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב, ולכן רק בבוקר שולחו האנשים. ואולם, פשוטו של מקרא מוכיח כי בן כאור בוקר ניתנה לאנשים רשות ללכת, שהרי אם לא כן הכתוב היה צריך לומר הבוקר אור והאנשים יצאו, ולא שולחו. וצריך ביאור, מדוע באמת לא ניתנה להם רשות לצאת כבר בעוד לילה. מדוע עצם הרשות ניתנה להם רק כאשר האיר היום?

ונראה בזה, כי הנה הכתוב אומר (בראשית מג, לד) "וישתו וישכרו עמו", כלומר, האחים השתכרו, ואם הם היו יוצאים בלילה, הם היו יכולים לומר שיכורים היינו ואין אנו אחראים למעשיו של אחינו הקטן שעשה בשכרותו (בכך שנטל את הגביע). ולכן יוסף ציווה כי יחזיקו אותם כל הלילה ולא יתנו להם לצאת לפני שיאיר היום, אלא הם יישארו לישון במקום. וכידוע אומרים חז"ל (בבא בתרא י, א) יין קשה שינה מפכחתו, ואז בבוקר השכרות כבר תפוג מהם, ושוב לא יהיה להם שום פתחון פה לתרץ את עצמם במה שעשה האח הקטן בנוטלו את הגביע.

ואולם, לאחר ככלות הכל, שואלים המפרשים על עצם הדבר, כיצד יוסף שחרר את האחים לדרכם בעצם יום השבת, והרי יש בזה משום חילול שבת, שהרי יוסף הצדיק שמר על השבת עוד קודם שניתנה, כמו שהובא לעיל בשם המדרש על הפסוק 'וטבוח טבח והכן', ואם כן כיצד הוא התיר לאחים לעשות חילול שבת.

ותירצו בזה כמה מן המפרשים, כי כאן היה ענין של פיקוח נפש. שכן כל האחים היו כעת בארץ מצרים, ואילו יעקב אבינו אביהם חזק נותר לבדו בארץ כנען, ולא עוד אלא שהוא נותר

ללא אוכל (שהרי עבור אוכל הוא שלח אותם לארץ מצרים, לשבר אוכל), ופיקוח נפש דוחה שבת. משום הכי יכול היה יוסף לשלוח את האחים בחזרה לדרכם לארץ כנען גם בעצם יום השבת. ע"כ דבריהם.

ואולם בענין זה ניתן אולי לומר, כי השבטים, כשהם חזרו חזרה לביתו של יוסף, הם השאירו את החמורים במקום ולא טלטלו מוקצה, שהרי בוודאי אנשים חשובים הם היו, והיו להם בוודאי עבדים כנענים ששמרו על החפצים שלהם. אבל עצם הקושיא היא על יוסף הצדיק עצמו, הכיצד הכשיל את אחיו בחילול שבת לכתחילה, בידעו שהם יחזרו אליו לארץ מצרים עוד בעצם יום השבת.

אמנם בתחילה עשה יוסף הצדיק את הדברים כאילו יש כאן ענין של פיקוח נפש שדוחה שבת, ולכן הם צריכים לחזור מהר לארץ כנען אל יעקב אביהם הזקן ולהביא לו לחם, וכמו שכתוב 'הבוקר אור והאנשים שולחו' משום פיקוח נפש, אבל לאחר מכן הוא מחזיר אותם חזרה לארץ מצרים. משמע אין כאן פיקוח נפש, והקושיא אמור היא על יוסף ולא על השבטים, כיצד גרם לאחים לחילול שבת, לחזור לארץ מצרים בעצם יום השבת. [א.ה. ראה בזה בספר 'שלל דוד' להגאון רבי יוסף דוד ב"ר יצחק זינצהיים זצ"ל משטרסבורג, על הפסוק (בראשית מד, ג) 'ויקראו שמלותם ויעמוס איש על חמורו וישבו העירה' מש"כ בזה דברים נפלאים].

ונראה בביאור הדבר, כי עצם העניין של האחדות בין האחים היה חשוב כפיקוח נפש ממש. ולכן עתה יוסף הצדיק הרגיש צורך לנסות את האחים שלו, עד כמה הם מוכנים למסור את נפשם עבור אחיהם בנימין. בשל כך הוא ניסה אותם עתה בגביע הכסף שבו הוא היה מנחש, ואותו הוא שם באמתחת בנימין, ובכך גם האשים אותם כי הם גנבו אותו, ולא עוד, אלא שהחשד נפל דווקא על בנימין הקטן, וכך עתה יבחן אותם עד כמה הם ימסרו את נפשם על אחיהם.

ואין לך פיקוח נפש גדול מזה, כאשר אין אחדות בין אחים ובין בני ישראל. משום שכאשר אחד מהשבטים אינו הולך בדרך ה' הרי שזה פוגם בכל המערכת כולה של כל בריאת העולם. שכן בין אם הוא מת בחיי אביו, וכי אז האב אינו רואה פני עולם הבא (תנחומא ויגש ט), ובין אם הוא מת מבחינה רוחנית, הרי שזה פיקוח נפש לכלל ישראל אם אין אחדות בין בני ישראל.

אמור מעתה מובן שפיר מדוע יוסף הצדיק העדיף לשלוח אותם בעצם יום השבת על סמך פיקוח נפש, רק כדי לנסות אותם האם לבם שווה, והאם חזרו בתשובה. משום שבאמת היה חשוב לו ליוסף שלאבא יעקב יהיה לו חלק לעולם הבא, ושלא יפסיד אותו אם ח"ו בניו לבם לא שווה ביניהם והם עדיין חלוקים ביניהם. משום שהבנים הללו צריכים להיות בבחינת מעלין בקודש, בבחינת מוסיק והולך מבלי להפסיק כלל, כי אם להרחיב את גבולות הקדושה מבלי להמעיט ח"ו מאורן. ולכן בחן אותם בדוקא כדי לראות האם הם באמת מעלין בקודש.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כשהילד החולה מבקש לפגוש את טראמפ

חנוכה מסמל את חג החינוך היהודי. הדרך שבה אנו מעניקים לילדינו ערכים ומידות טובות נאצלות, מחנכים אותם להידבק במידותיו הרחומות של השי"ת, והסיפור המרגש הבא יכול ללמד אותנו עד כמה חינוך נכון בדרך הורה מטמיע את הערכים הגבוהים ביותר במוסריות היהודית, ועד כמה הערבות ההדדית פועמת גם בליבם הרחום של כל יהודי בכל גיל ובכל מצב.

וכה הוא הסיפור המצוטט מתוך 'אפריין שלמה':

בארה"ב יש יהודי, גבאי צדקה בשם הרב פרידמן. ליהודי הזה היה בן חולה בן 9, שהמצב שלו היה סופני. יש ארגון של גויים בארה"ב שנקרא 'למלא משאלה'. המטרה של הארגון הוא למלא את משאלת לבם של כל הילדים שנמצאים במצב סופני בסכום של עד 10,000 דולר. יש ילדים שהולכים לדיסנילנד, יש כאלו שרוצים לטוס מעל למפלי הניאגרה, ויש שרוצים לטייל בספארי שבאפריקה.

בחנוכה תשע"ח, נציגי הארגון הגיעו לבית החולים אל הילד היהודי הקטן בן ה-9, ושאלו אותו מה משאלת לבו? ענה להם הילד: אני רוצה לפגוש את נשיא ארה"ב דונלד טראמפ. מאחר והמצב של הילד היה קשה, והוא היה חייב להיות מחובר למכשירים בבית החולים, קשה מאוד היה להוציא אותו משם. להביא את הנשיא לבית החולים... קשה שבעתיים. וחוז' מזה, רק סידורי האבטחה והתיאומים, זה כבר יעלה מעל ל- 10,000 דולר...

אך מה לעשות והילד מתעקש, אני רוצה לפגוש את הנשיא ולבקש ממנו בקשה. הדברים הגיעו לאזני ראש הארגון, הוא התקשר לילד והציע לו פשרה - נכתוב על דף את מה שאתה רוצה לבקש מהנשיא, ואני מבטיח לך הבטחה אישית, תוך שבוע המכתב יונח על שולחנו של נשיא ארה"ב.

הילד בן ה-9 מתיישב לכתוב, וכך הוא כותב: לכבוד הנשיא דונלד טראמפ, אני מאוד מעריך אותך ובפרט את המאמצים שאתה עושה למען עם ישראל. דע לך אדוני הנשיא, אני לא יודע את עייתי, ייתכן שכאשר תקרא את המכתב, כבר לא אהיה בין החיים. אבל מאוד מפריע לי שיש יהודי שנשפט, רובשקין שמו, והוא הואשם על לא עוול בכפיו, בסה"כ הוא רצה להרים את קרן הכשרות בישראל. הוא נידון ל-27 שנות מאסר על לא כלום. יש לו אישה ו-7 ילדים, ביניהם ילד חולה. כל מה שמעסיק אותי כשאני שוכב על מיטת חולי, זה כמה הילדים מחכים לאבא שלהם שכבר יחזור... אני מתחנן לפניך בדמעות, חוס עליו ותעניק לו חנינה.

המכתב הונח על שולחן הנשיא יומיים לפני סוף חנוכה. טראמפ קורא את המכתב ועיניו זולגות דמעות. הוא קורא לבת שלו ומבקש ממנה - תקראי לי את המכתב, אני לא מסוגל לקרוא. ב-100 השנים האחרונות שום נשיא לא העניק חנינה/המתקה לאסיר בשנה הראשונה לנשיאותו. אבל המכתב של הילד היהודי הכריע גם את הלב של מלך הגויים.

תראו מה כוחו של ילד יהודי! מה היה מבקש ילד גוי? לחגוג על כל העולם וכמה שיותר הנאות. אבל ההנאה היחידה של הילד היהודי זה לעזור ליהודי אחר ממדינה אחרת שהוא מעולם לא פגש או ראה...

עם זו יצרתי לי!

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

להימנע מחשד ומראית עין

חובה על כל אדם להיזהר מלעשות מעשים המעוררים על עצמו חשד שהוא עובר על רצון ה', וצריך האדם לצאת ידי הבריות כשם שצריך לצאת ידי המקום ברוך הוא (ומצאנו שאסרו חכמים לעשות מעשים מסוימים משום חשש של מראית העין).

כמו כן אסור לאדם לספר ולפרסם את העבירות שביצע, ומכל מקום כשחושדים באחרים על עבירות שהוא ביצע יודה על מעשיו כדי להסיר חשד מעל אחרים.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תזכורת באמצעות הטלפון

באחת מהפעמים שבהן התארחתי בבית מלון, שעות ספורות קודם יציאתי מן המקום שמתי לב לכך שאבד לי מסמך חשוב מאוד. חיפשתי אחרי המסמך בכל מקום אפשרי, אולם המסמך האבוד לא נמצא.

כיון שראיתי שבדרך הטבע אינני מוצא את המסמך, הרמתי את עיניי למרום וביקשתי מהקב"ה שיעזור לי למצוא אותו. אחר כך המשכתי לחפש אחריו בכל פינה וזווית, אולם עדיין לא מצאתי את מבוקשי.

לפיכך פניתי שוב אל הקב"ה ואמרתי לו - "רבוננו של עולם, אם נגזר עלי להפסיד את המסמך היקר הזה, הריני מקבל זאת באהבה. אולם ההפסד הוא לא רק שלי אלא גם שלך, כי מסמך זה חשוב מאוד להחזקת התורה".

עודני משוחח עם הקב"ה והנה צלצל הטלפון שברשותי ועל הקו היה אחד ממכריי שסיפר לי: "כבוד הרב, אבד לי חפץ יקר מאוד, ואינני מצליח למצוא אותו. אולי יש לרב עצה טובה בשבילי כיצד אמצא את אבדתי?"

פתאום כמו נזרקה בי הארה, ושאלתי את היהודי שבטלפון: "האם בדקת מעל הארון?"

היהודי לא הספיק לענות, והנה נזכרתי בעצמי שהנחתי את המסמך החשוב שאבד לי - מעל הארון שבחדרי.

כך שבה אליי אבדתי, הקב"ה שלח לי באמצעות הטלפון תזכורת היכן הנחתי את המסמך החשוב.

אני מאמין באמונה שלימה שהתפילה שהתפללתי לה' היא שעמדה לי למצוא את המסמך, ועלינו ללמוד מהמעשה שהקב"ה מתאוה דווקא לתפילה שנובעת מתוך הלב פנימה, ותפילה כזו אינה שבה ריקם לעולם.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני ושמחי" (זכריה ב-ז)
ומוסיפים ב' פסוקים מהפטרת "השמים כסאי" ו"מחר חודש".

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרת המנורה והנרות שראה הנביא זכריה, שהוא מעניא דיומא; הדלקת הנרות בימי החנוכה.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת הכרת הטוב בין אדם לחברו ובין אדם למקום

'ישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון
ויאסור אותו לעיניהם" (בראשית מב, כד).

וצריך ביאור, כשיוסף נטל את שמעון והפריד אותו
מהאחים והכניס אותו לבית האסורין, הרי האחים היו
צריכים מיד להתנגד לכך, וכיצד הסכימו שהמשנה
למלך מצרים הגוי יקח את אחיהם ויכניס אותו לבית
הסוהר. מה גם שזה קרה לאחר שהוא גם העליל עליהם
כי הם מרגלים והם באו לראות את ערות הארץ (שם),
ט. הרי בכך הוא עשה להם בושות ובזיונות גדולים,
וכיצד הם הסכימו בדעתם לדבר כזה, להעליל עליהם,
וליטול את אחיהם ולהכניס אותו לבית הסוהר. והדבר
פלא פלאים, איה גבורתם, שהרי היו יכולים בכוחם
הגדול להחריב את כל ארץ מצרים וכאן הם שותקים
וחוזרים לארץ כנען ללא שמעון האח הגיבור.

ונראה לענ"ד בביאור הדבר, כי הנה מכאן למדים עד
כמה גדולה וחשובה היא מידת הכרת הטוב כלפי כל
אחד, ואפילו כלפי אדם שאינו בר ישראל. שהרי בני
יעקב סבלו חרפת רעב בארץ כנען, וכל האוכל שהיה
בארץ כנען נגמר, ועתה הם ירדו מארץ כנען לארץ
מצרים לשבר אוכל (שם, י), ויוסף (שהם לא ידעו
שהוא יוסף) נתן להם אוכל ככל שדרשו. משום הכי
הם לא יכלו לעשות לו מאומה, כיון שהיו חייבים להכיר
לו טובה תמורת האוכל שנתן להם. ולכן הם התאפקו
להילחם עם יוסף עבור שמעון, וגם שמעון לא נלחם
בהם שלא יאסרו אותו, מאחר ויוסף השליט נתן לבני
ביתו אוכל.

אמנם, בתחילה הם ראו בכך מצב של פיקוח נפש, שהרי
המושל נוטל את אחיהם ואוסר אותם בבית הסוהר. ולא
עוד, אלא שהוא גם מבקש מהם להביא את אחיהם
הקטן בנימין מארץ ישראל (שם מב, טו). ואם כן, כל
זמן שהם לא ידעו להיכן פניו של המושל מועדות,
האם לטובה או ח"ו לרעה, הם התאפקו. אבל כאשר
ראו בפעם השניה בהשתלשלות הדברים שהאשים
את בנימין בתור גנב, כאן הם לא ויתרו מאומה, אלא
החליטו אפילו להילחם בו עד חורמה, ואין כאן בכלל
ענין של הכרת הטוב. שהרי הם חייבים לחזור גם עם
בנימין אחיהם הקטן ליעקב אביהם, שהרי לולא זאת
נשקפת סכנה לחייו של יעקב, שהרי נפשו קשורה
בנפשו.

שבת שבתון

א. מותר לקצוץ ענפי אילן בשביעית, כשהקציעה אינה מועילה
לאילן, ולכן מותר לקצוץ ענפי אילן כדי לסכך בהם את סוכתו. אולם אם
התחיל להוציא פרי אין לקצוץ הענפים שיש בהם פירות, משום הפסד
הפירות.

ב. מותר לקטוף בשביעית ענפי פרחים כדי להשתמש בהם לנוי
הבית. ובאותם פרחים שעל ידי קטיפתם גורם לגל נוסף של פריחה
[שאסורים משום זומר], אלא שאין כוונתו לצימוח הפרחים הנותרים,
יקטפם בשינוי, ולא בדרך הרגילה, דהיינו שלא יחתוך באמצע הענף, אלא
בשליש העליון שלא יהיה מעודד את הצימוח מחדש. וטוב שלא ישתמש
בכלי גיזום לקטיפת הפרחים.

ג. ואמנם אדם פרטי שיש לו פרחים בגינה, וקוטפם כדי לקשט
את הבית, ואין לו שום כוונה לגידול פרחים נוספים, או לשם מכירה, אין
איסור לקוצצם בשביעית.

ד. מי שעבר וזימר את שדהו בתוך השביעית, אף שעבר על
איסור מן התורה, מכל מקום אין קונסין אותו שלא יזרע את שדהו
במוצאי שביעית.

ה. מה שנהגו בגידול הערבות, שגוזמים את האילן בט"ו באב ולא
משאירים עלים כלל, ומשקין את העץ פעמיים בשבוע כדי שבחג סוכות
יהיו בעץ הרבה ערבות נאות, וכן בהדסים יש ששורפים את העץ כדי
שייצאו הדסים משולשים, אף שאין לעשות כן בשנת השמיטה, שהרי זו
עבודת האילן, מכל מקום בדיעבד אם עשה כן, מותר להשתמש בהדסים
וערבות אלה למצות ארבעת המינים בחג.

ו. שיח ה'גאת' שהובא לארץ מתימן, ויש המשתמשים בעלים
שלו ללעיסה, והם גוזזים את העלים בצורה מסוימת, ועל ידי זה הם
חוזרים וגדלים לאחר שבועיים - יש אומרים שאסור בשנת השמיטה
לגזוז את העלים בדרך שעתידים לגדול שנית. והעיקר הוא להקל בזה.
ולכתחילה ראוי שישנה מדרך קטיפתו הרגילה. שאם רגיל לקטוף בשליש
העליון, יחתוך מהאמצע, וכדומה. וגם לענין קדושת שביעית, יש להורות
להקל שאין בזה קדושת שביעית, מאחר שאינה שווה לכל נפש.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת מקץ

1. האם מותר לספר ולפרסם את העבירות בהם אדם חטא?
2. מדוע ביקש הילד החולה מנשיא ארצות הברית להעניק חנינה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

זכר צדיק לברכה

הגאון רבי יעקב שאול קצין זצ"ל

שרשיה העמוקים של משפחת "קצין" המרוממה, נטועים עוד בגולת ספרד, במאה השלישית לאלף השישי - זמן מן הקדוש רבי יוסף קארו זיע"א - ומאימת חמת המציק בימי גירוש ספרד וגזירות האינקוויזיציה, עזב ראש המשפחה דאז - סיניור שלמה קצין נ"ע, את עיר מולדתו ואת מסע נודדיו חתם בעיר ארם צובא הלא היא קֶלֶב שבסוריה. עיר של חכמים ושל סופרים. ומשם ואילך נודעו בניו וצאצאיו כקציני ארץ גודרי גדר ועומדים בפרץ, דורות שלמים של רבנים צדיקים וחסידים וגדולי תורה, בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "תורה מחזרת על אכסניא שלה".

בירושלים קרתא דשופריא דרך והאיר כוכבו של הגאון הגדול בן של קדושים, המקובל הא-להי רב הפעלים לתורה ולתעודה רבי יעקב שאול קצין זכר צדיק לברכה, אשר שימש בקודש כרבה הראשי של ק"ק "שערי ציון" ליוצאי ארם צובא בניו יורק. את עיקר חינוכו ינק בישיבתו של הגאון רבי רפאל שלמה לניאדו זצ"ל, בישיבת "אהל מועד" שהוקמה אז לבני העדה הסורית. ומאוחר יותר, עם הקמתה של ישיבת "פורת יוסף" בשנת תרפ"ג למד עוד מפיו תורה כשימש כריש מתיבתא בישיבת "פורת יוסף".

מלחמת העולם הראשונה שבאה לקיצה באותם

ימים נתנה את אותותיה ביושבי הארץ בכלל ובתושבי ירושלים בפרט, כנפי הרעב נפרסו על פני כל הארץ והרעבים ניסו להשקיט את רעבונם בלחם שנאפה אז מן הדורה שבימים כתקנם שימש למאכל תרנגולים ובקליפות התפוזים שלקטו זעיר פה וזעיר שם, חללי הרעב היו אפוא רבים מחללי חרב, ואם לא די בזו באו ונתכפו מחלות אימות ומגפות קשות שקשה היה להתגונן בפניהם, וביחוד התפשטה מחלת ה"טיפוס" בה נקטפו הריוו של רבי יעקב.

כתוצאה ממאכלי הצר ומשקי הלחץ שבאו לקרבו של רבי יעקב באותו עידן, אובחנה בקיבתו מחלה אופיינית שנמשכה ימים רבים, מחלת ה'איסטומא' ('אולקוס') כפי שהוא עצמו מעיד על כך בקורות חייו:

"ואולם לדאבון לבב בשנים הללו פגעה בי מדת הדין באסון הנורא אשר הכאיב והזאיב חיי מלפנים, לא תקום פעמים צרה, היא המחלה האימותה מחלת האיסטומא יחד עם כאב לב נורא אשר שלט בקרבי. משנת תר"ף ואילך, הייתי ביום ובלילה סובל מכאובים רבים ועצומים, גם אוכל אסור לי לאכול, לבד חלב או מרק וענינים קלים כדי קיום הנפש".

"תרופה להשבתת הכאב, היתה ע"י עשיית ניתוח הראשון בבית החולים הכללי 'שערי צדק' ע"י הרופא המפורסם הצדיק הנאמן ד"ר מ. וואלאך נ"י, יהי שמו ברוך ושכרו כפול מן השמים. זה היה בשנת תרפ"ד. מאז שבת הכאב לבד, והמחלה הכללית עודנה בתוקפה הולכת ומתגברת, וכוחי וגופי הולך ונחלש, דל ורזה, ומחכה בכיליון עינים ודאבון לב לתשועת ה' הקרובה".

ואף על פי כן, מעיד על עצמו רבי יעקב כי "רגש חם היה בקרבי לעמוד על משמרת, להגות בתורה בלימוד גמרא פירוש רש"י ותוספות, ולקיים את התורה אף מעוני ולחץ".

כשהכירו חכמי ורבי הישיבה 'פורת יוסף', ברום מעלתו של רבי יעקב הועידוהו לכהן כמורה וראש מתיבתא בישיבה, למול תלמידים מקשיבים להם פתח מסילות בלימוד גמרא עם פירוש רש"י ותוספות יחד עם מפרשי התלמוד ראשונים גם

אחרונים.

ובפני חברים מקשיבים, היה מוסר רבי יעקב שיעור יומי דבר יום ביומו, לחכמי ישיבת 'עוז והדר' - ללימוד תורת הקבלה, ישיבה שהוקמה בצמוד ל'פורת יוסף' כצוואתו של המקדיש הגביר יוסף אברהם שלום נ"ע. מבחינתו היה זה בגדר 'נס' שצורב כמותו והוא בן כ"ה שנים ימתיק סו"ד יחד עם זקנים באים בימים, גבוהים משכמו ומעלה, ובצוואת העפילו לפסגות גבוהות ותמירות. ופירותיהן בעולם הזה - מתן שכרה בצידה שהיה שמור לכלל תלמידי הישיבה סך של חמשה פאונד לחודש, ולחכמי 'עוז והדר' תוספת של שני פאונד, כעידוד ללומדי הח"ן.

בין כך ובין כך, פקע שמו של רבי יעקב בעולם התורה ושמו הלך לפניו כתלמיד חכם מופלג שכוחו גדול לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, בכל חלקי התורה ובארבעת חלקי השולחן ערוך.

ואף כשישב כחבר מן המניין בבית הדין הגדול לעדת הספרדים שבירושלים, נדרש לסוגיות סבוכות בענייני גיטין וקידושין ותרונות לעגונות רבות, לצד בעיות השעה וצרכי הכלל, על כולם השיב במתק שפתיו בניתוח מאלף ובכובד ראש להפליא. בעת שהותו בבית הדין כתב ותיעד את פסקי בית הדין, וברוחו הצעירה החיה את עבודת בית הדין בסדר מופתי, בהריצות רבה ומתן מענה הולם לכל פניה שהופנתה לבית הדין.

צדקת פזרונו אף היא היתה לשם דבר, באשר הוא הטיל את כל כובד משקלו ומעמדו למען מוסדות התורה וחיוקם בארץ ובגולה. בכל עת עמד ודרש בשבח מעלת הצדקה והחסד, ובגודל החזקת התורה "עץ חיים היא למחזיקים בה - ותומכיה מאושר". וכנאה דורש ומקיים, תרם את משכורתו החודשית, בעת שהגיע שליחו של ראש הישיבה רבי עזרא עטייה זצ"ל למען ישיבת 'פורת יוסף'. פעולה זו עשתה רושם רב על ציבור הנוכחים ותודעתם למידת הצדקה והחסד גברה לאין ערוך. זאת מלבד קרן הצדקה 'מגן ישראל' שהקים למען שלוחי דרבנן הנודדים במסעם לניו יורק. ועוד כהנה וכהנה צדקות ופזרונים לאלפים ולרבבות, ליתומים ואלמנות ולשאר עמך בית ישראל.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם